

Het verhaal over de geest in de badkamer

In een lief dorpje op Texel staat een huisje, een heel oud huisje, gebouwd tegen het einde van de 17de eeuw.

Lang is de geschiedenis van dit huisje niet bekend geweest, maar dat er een bijzondere geschiedenis aan vastzit, blijkt wel uit het volgende verhaal.

In 1960 werd het huisje gekocht door een familie van de overkant. Het was totaal verwaarloosd maar wat het erg bijzonder maakte was dat het geheel in originele staat verkeerde; de laatste decennia hadden er geen veranderingen plaatsgevonden. Het was een pracht van een huisje, alsof je zo het verleden instapt!

Het had toen 3 jaar leeggestaan. Daarvoor woonde er een alleenstaande oudere vrouw. Zij woonde hier al haar hele leven en na het overlijden van haar ouders, bleef ze er alleen achter.

Zij werd in de loop der jaren steeds gekker, maar waarom? Dat wist toen nog niemand. Ze hing vaak over de onderdeur voor aan de straat en schold tegen elke voorbijganger of ze gooide water; de kinderen op weg naar school liepen liever om; ze waren bang voor haar. Ze sloot een ieder op die haar huis binnenkwam, ja, ze breidde zelfs sokjes voor de kippen werd er gezegd....

Toen werd de vrouw overgebracht naar een huis voor geestelijk minder bedeeden, aan de overkant. En zo kwam het dat het huisje leegstond.

Maar goed, de familie van de overkant ging aan de slag om het huisje te restaureren. Toen bleek dat er een loze ruimte zat tussen de voor- en achterkamer, een ruimte van 120 cm breed en ruim 4 meter lang, zonder enige toegang.

De ruimte werd opengebroken, maar er was niets, behalve een haak met daaraan een touw als strop. Het leek erop dat iemand zich aan de strop had verhangen.

De familie besloot in deze ruimte een badkamer te maken, een gemak van deze tijd. Volgens een Bretonse legende brengt een touw waar iemand zich aan heeft verhangen geluk. Dus liet de familie het touw hangen.

In de badkamer hing een strop, dat klinkt raar maar voor de jongste telg van deze familie, een meisje van toen amper 2 jaar, was het heel gewoon.

Het meisje bracht met haar familie veel tijd van haar jeugd door in dit huisje en altijd als ze de badkamer inkwam, groette ze de geest, die haar teruggroette door zijn aanwezigheid te laten blijken. Die geest woonde daar, bij die strop, ze wist niet beter. Alleen 's nachts, als ze even naar de wc ging, dan was ze bang voor de geest, ze rende dan zo gauw als ze kon de bedstede in en dook daar onder de wol, veilig en warm.

Ook de honden van de familie voelden dat er iets vreemds was en wilden daarom in het huisje altijd graag bij de mensen zijn, 's nachts alleen in de keuken gingen vaak ze blaffen of piepen.

Het meisje werd ouder en er kwam een tijd dat ze alleen met vrienden naar het huisje ging, voor een weekend. Ze vertelde dan vaak het verhaal over de geest en de strop. Elk weldenkend mens zou haar voor gek verklaren en lekker gaan slapen, geesten bestaan ten slotte niet maar elke keer gebeurde het dat vrienden 's nachts rond 3 uur wakker werden, doodsbang, het spookt hier! Kwam dat nou door het verhaal of was er echt iets? Vooral diegenen die in de voorkamer sliepen, en wel in de bedstede het dichtsbij de strop die zich aan de andere kant van de muur bevond, werden 's nachts bang wakker. En natuurlijk durfde niemand 's nachts meer te gaan plassen.

De jaren verstreken en het meisje kreeg zelf een gezin. En als er dan vrienden met kinderen kwamen, bleek dat deze kinderen soms het huis niet in wilden of durfden, al bij de voordeur weigerde ze daar binnen te gaan. Zelfs een keer gebeurde het dat ze met de avondboot aankwamen op Texel. Een klein jongetje van 4 jaar weigerde het huisje in te gaan. Dus besloten de ouders een biertje te gaan drinken, voor de kleine kinders een ijsje. En toen het jochie van 4 omviel van moeheid, droegen ze hem het huisje in. Gelukkig liet hij dit gebeuren, de laatste boot was al weg....

Zo verstreken er tientallen jaren en de geest bleef aanwezig. Tot het meisje van toen een mooie wijze vrouw ontmoette. Een hele bijzondere vrouw.

Het meisje van toen vertelde het verhaal over het huisje, de strop en de geest in de badkamer aan deze vrouw.

Nu zei ik al dat deze vrouw heel bijzonder is. Dankzij haar bijzondere spirituele gave zag ze wat er in het huis gaande was, zij kon waarnemen wat de meesten van ons niet kunnen zien.

En ze vertelde het meisje dat er inderdaad een geest was, maar niet één, wel zes geesten.

Ze vertelde dat het allemaal zeemannen waren uit verschillende tijdsperiodes, sommige omgekomen op zee. Ook nam ze een klein jongetje waar.

Het was een goede vrouw en ze besloot deze geesten verder te helpen naar het licht. Ze liet een heel mooi schip komen en vroeg de mannen aan boord te gaan. Eén voor één gingen ze aan boord van dit prachtige schip en voeren de zee op, naar het licht. En het jongetje, dat werd opgehaald door een grote vriend van hem, die hem op zijn rug, al spelend, meenam naar het licht.

Het meisje van toen kwam weer in het huisje, een paar weken na de ontmoeting met de mooie bijzondere vrouw en ze ging naar de badkamer en groette daar de geest. Maar, er viel niets te groeten, er was niets meer, alsof ze tegen een muur praatte! Ze voelde nu dat de geesten weg waren, maar toch was er ook de twijfel, bestaan geesten echt? En kon deze vrouw ze echt naar het licht geleid hebben?

's Nachts ging ze naar de badkamer en bleef een poosje daar staan, ging zitten en ze riep de angst op die ze jaren had gekend, maar het lukte niet, ze werd niet bang. De volgende nachten deed ze dit weer, en weer, maar nog steeds was er niets om bang voor te zijn.

Zoals eerder gezegd had het meisje van toen inmiddels een eigen gezinnetje en haar dochter, die vanaf dat ze heel jong was ook de gewoonte had om de geest te groeten, bemerkte dat er niets te groeten meer was.

Eigenlijk wisten ze pas dat er echt een geest was geweest, toen deze er niet meer was.

Vandaag de dag heeft niemand het meer over 's nachts rond 3 uur wakker worden en bang zijn.

En de honden, die slapen gewoon lekker in de keuken, zonder te piepen of te blaffen.

En hoe is het afgelopen met de alleenstaande vrouw, die vroeger in het huisje woonde en waarvan men dacht dat ze een beetje gek was? Nadat ze naar het huis voor geestelijk minder bedeelden was gegaan, had ze daar een hele goede tijd, ze hoorde geen stemmen meer in haar hoofd en was weer normaal, als ieder ander.....

En niemand weet waarom deze ruimte, nu badkamer, ooit een loze ruimte was zonder toegang.

Het touw is vanzelf verdwenen uit het huis, de haak is bij toeval ingemetseld tijdens een recente renovatie van de badkamer.

En alsof dit verhaal niet bijzonder genoeg is, is rond het verdwijnen van de geesten uit het huisje de geschiedenis van de bewoners van dit huisje ontdekt tot begin van de 18de eeuw.

Er woonde gedurende lange tijd, vele zeemannen in dit bijzondere huis.....

Annetje Capitain

Maart 2012